

Winther: En af de Indvendinger, som ere fremkomne fra den ærede Minister mod dette Lovforslag, har allerede været nævnt af den ærede Forslagsstiller og er indbegaaet af ham. Men det forekommer mig, at naar man nye lægger Mærke til § 93 i Grundloven og sammenligner nærværende Lovforslag dermed, vil man finde, at der er overordentlig god Overensstemmelse mellem Grundloven og det Forslag, der her foreligger. I Grundlovens § 93 er det forbudt at oprette noget Lehn, Stamhus eller Fideikommiss for Fremtiden, og dette Lovforslag gaar i sin § 1 ud paa at forbyde, at dansk Adelskab, Titel eller Ordensbeforation herefter meddeles. Det forekommer mig, at naar Grundloven har kunnet gaa saa vidt, som den er gaaet i § 93 med Hensyn til store Realiteter, der have en indgribende Betydning for Medborgeres Magtstilling i Samfundet, maatte det være i bedste Overensstemmelse hermed, at man nu søger at gjøre en lignende Anskuelse gjældende for Fremtiden med Hensyn til det, som kun er Titel, og som ikke har den reelle Betydning som det Andet, jeg tillod mig at nævne. Dersom jeg kunde have set, at det skulde være noget Slags Indgreb i Hans Majestæt Kongens nedravede Rettigheder, vilde jeg paa ingen Maade være med at stemme for dette Lovforslags videre Fremme; thi for mig har det ikke den demoraliserende Indvirkning, som der er Mogle, der mene, at det har paa Folket i det Hele, at der er Adel og titulerede Folk. Mig er det saa aldeles ligegyldigt, at jeg ikke af denne Grund, der synes at være en Hovedgrund for Somme, kunde lade mig bevæge til at gaa ind paa Forslaget, dersom jeg troede, at vi derved kom i Modstrid med Grundloven og med de Kongen deri tillagte Rettigheder. Det ærede Medlem for Høstet Amts 2den Valgkreds (Sagb) fremstillede en Sætning, som jeg ikke vil lade gjælde, og som jeg ogsaa er overtydet om heller ikke gjælder over Landet i det Hele. Det ærede Medlem sagde nemlig — jeg erindrer ikke bestemt Ordene, men saa vidt jeg kunde opfatte, hvad han sagde, var det dette — at enhver Mand, der er benaadet med en Rang, Titel eller Orden af Regjeringen, er en udmærket, en fremragende Mand blandt sine Medborgere. Dette vil jeg ikke erkjende; thi naar man ser disse Naadesbevisningers Fremkomst, saa vil man bemærke, at mangfoldige af dem fremkomme, naar en Embedsmand har tjent Staten i en vis Tid. Det er en temmelig udbredt Mening, som jeg i det Mindste har hørt af et Par Embedsmænd, at det er en Skam for en Embedsmand, naar han ikke faar en saadan Regjeringsudmærkelse efterat have tjent i en vis Tid; det anses ligefrem som en Retlighed, Regjeringen skylder at opfylde, hvis den ikke vil sætte sine gamle Embedsmænd i Gæbestoffen. Naar dette nu er den herskende Anskuelse, saa kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa den Sætning, som det ærede

Medlem vilde gjøre gjældende. Der behøves virkelig ikke Andet end at vegetere længe i et Embede for at kunne erholde en eller anden Naadesbevisning, naar Vedkommende blot ikke har opført sig saaledes, at man har været nødt til at sjerne ham; Andet kan der ikke efter mangfoldige Tilfælde, som man har set, være Tale om. Naar man har troet, at den Omstændighed, at der er saa mange Mænd her i Landet, som ere blevne benaadede med Rang, Titler og Ordener, kan tilskrives en Syge hos Befolkningen, som gaar ud paa, at man stræber derefter, saa er der dog Noget, der kan siges at være en Undskyldningsgrund i saa Henseende. Vi vide jo Alle, at der er et gammelt Ord, som siger, at den, der har Korset, signer sig selv. Naar vi nu have et hyppigt Skifte af Ministre, saa er det Noget, der følger af sig selv, at de nye Magthavere ogsaa maa signe sig selv og skaffe sig Benner ved det urette Mammon. Heraf forklarer jeg mig, naturligvis uden at beskylde Folket eller Embedsstanden for at være særlig demoraliseret, at man ser en saadan Legion af dem, der ere indregistrerede, som det ærede Medlem for Høstet Amts 2den Valgkreds siger, blandt de udmærkede Mænd. Blandt de Grunde, som forekommer mig at berettigede den ærede Forslagsstiller til at fremkomme med dette Lovforslag, og hvorfor jeg ogsaa er ham Tak skyldig, uagtet der deri er Punkter, som jeg ikke kan sympathisere med, er ogsaa den, at man nylig har erfaret — jeg veed for øvrigt ikke rigtig, om det er officielt erfaret, eller om det blot er Bladartikler, jeg husker det ikke nøie — at man har givet sig til nu i vor Tid at reformere Rangforordningen. Det forekommer mig, at den Omstændighed, at man har gjort dette; giver enhver tænkende Mand Anledning til at overveie, om der ikke skulde kunne sættes en Dæmning imod det — jeg skal ikke kalde det enten Væsen eller Uvæsen, men blot sige: De Følger, der kunne komme deraf for Samfundet. Jeg finder i øvrigt, at dette er et Skridt, som jeg ikke er ganske vis paa er en ren Administrations-sag, thi det er efter min Mening høist rimeligt, at det maatte være en Lovgivningsakt, da der til disse Rangtrin knytter sig bestemte pekuniære Fordele, og derfor mener jeg, at der deri er Noget, som Statsmagten, den lovgivende Magt i det Hele burde have Indflydelse paa. Jeg skal nu imidlertid ikke forfølge dette videre; jeg nævner det kun for at vise, at den ærede Forslagsstiller kan have haft gyldig Grund til at fremkomme med Forslaget, ikke alene ved en Betragtning af de Forrettigheeder, der endnu nydes trods Grundlovens udtrykkelige Forbud, men tillige ved den Opriktning af dette Væsen, som er fremkommet i den sidste Tid. Jeg skal for øvrigt ikke opholde mig længere ved denne Sag, som efter min Mening nu har beskæftiget os længe nok, men jeg haaber, at Forslaget vil komme videre,